

Ο Χριστιανός δεν πρέπει να αντιμάχεται όσους τον αδικούν, αλλά να υπομένει με μακροθυμία την αδικία και να τους συνετίζει με την ανεξικακία του

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο Από το βίο του αγίου Μαρκιανού

ΜΕΓΑΣ Μαρκιανός, γύρω στα μεσάνυχτα, όταν νόμιζε ότι κανείς δεν θα τον έβλεπε, συνήθιζε να πηγαίνει σ' έναν γνωστό του τραπεζίτη, ν' αλλάζει χρυσά νομίσματα με πολλά χάλκινα, για να έχει να μοιράζει στους φτωχούς, Και να γυρίζει αμέσως (στο σπίτι του).

Ο τραπεζίτης λοιπόν, παίρνοντας σαν πρόφαση για (μεγαλύτερο) κέρδος το ότι ή συναλλαγή γινόταν τη νύχτα, σε ακατάλληλη ώρα, ζύγιζε το χρυσάφι με λειψά ζύγια. Και ο άγιος, χωρίς να διαμαρτυρηθεί ποτέ ούτε να κάνει κανέναν έλεγχο, έδειχνε ότι τ' άφηνε όλα στη συνείδηση του ζυγιστή.

Επειδή όμως αυτό έγινε πολλές φορές Και ο Μαρκιανός δεν έκανε καμιά παρατήρηση στον τραπεζίτη, ο τελευταίος ήταν όλο έκπληξη. Και (μια νύχτα), ενώ παρακολουθούσε την ώρα και είδε να φτάνουν τα μεσάνυχτα, κόντευαν πια να βγουν οι υποψίες του αληθινές και αντάξιες του βίου του Μαρκιανού. Τότε λοιπόν, αφού καλοσκέφτηκε, τι έκανε; Πρόσταξε έναν από τους δούλους του να πάρει από πίσω τον άγιο, μόλις θα έφευγε, για να μάθει που πηγαίνουν εκείνα τα χρήματα.

Πραγματικά, ο δούλος τον ακολούθησε. Και όταν ο άνθρωπος του Θεού βρήκε

νεκρό, πάνω σ' ένα κρεβάτι, κάποιον φτωχό, πήρε από ένα καπηλειό (κρασί), όπως συνήθιζε, τον έπλυνε και τον έντυσε. Στη συνέχεια, αφού εκείνος αναστήθηκε για μια στιγμή, τον ασπάσθηκε, και μετά τον ξάπλωσε πάλι (νεκρό) κι έφυγε, (για να ετοιμάσει ότι χρειαζόταν για την ταφή του)*.

Έφριξε ο δούλος μ' αυτά πού είδε. «Όσο πιο γρήγορα μπορούσε, γύρισε πίσω και τα διηγήθηκε όλα, με κάθε λεπτομέρεια, σ' εκείνον πού τον είχε στείλει. Αυτός τότε μετανόησε για όσα είχε κάνει και έκλαιγε, επειδή είχε αδικήσει τόσο τον άγιο. Ή συνείδηση του τον τιμωρούσε (με τις τύψεις). Γι' αυτό και, όταν ο άγιος τον επισκέφθηκε πάλι για ν' ανταλλάξει τα χρυσά νομίσματα, έπεσε στα πόδια του ο τραπεζίτης, ομολόγησε τα κακά πού είχε κάνει και του επέστρεψε όσα του είχε πάρει επιπλέον.

Έτσι μια καλή πράξη, πού γίνεται σιωπηρά, μπορεί να ωφελήσει περισσότερο από λόγια πολλά. και όσους δεν ωφέλησαν σε τίποτα έλεγχοι και συμβουλές, αυτούς τους διόρθωσε μια αξιόπαινη πράξη, πού έγινε κρυφά και ανεπίδεκτα, γιατί άγγιξε τη συνείδηση τους και τους έκανε να μάθουν μόνοι τους το καλό.

Ο Μαρκιανός όμως, αφού είπε (στον τραπεζίτη) ότι δεν είχε αδικηθεί καθόλου, άφησε εκεί και (τα χρήματα) εκείνα πού του έδινε, αλλά και τον ίδιο, και δεν ξαναφάνηκε ποτέ πια• όχι, βέβαια, για να διακόψει τις σχέσεις του μ' έναν πονηρό άνθρωπο – γιατί όχι μόνο τον συγχώρεσε, αλλά και τον βεβαίωσε ότι τον αγαπούσε ιδιαίτερα – μα για ν' αποφύγει την (ψυχική) βλάβη από τη μάταιη δόξα, και επειδή δεν ήθελε να φανερωθούν οι πράξεις του σε κανέναν άνθρωπο, παρά μόνο στο Θεό να είναι γνωστές.

Ιδιαίτερα χαρακτηριστική ήταν ή φιλάνθρωπη συνήθεια του αγίου Μαρκιανού να περιμαζεύει εγκαταλειμμένους νεκρούς, να πλένει τα σώματα τους και να τα ετοιμάζει για ταφή. «Όταν τελείωνε, έλεγε στο νεκρό σαν σε ζωντανό: «Σήκω, αδελφέ, ν' αλλάξουμε τον τελευταίο ασπασμό, σύμφωνα με τη συνήθεια». και αμέσως ο νεκρός ανασταίνόταν για λίγο, άποχαιρετιόταν με τον άγιο, κι έπειτα ξαναπέθαινε!

Λόγοι Σοφίας από τον Ευεργετινό...

Πηγή: g-titomixelakis.eu